

ÁGH ISTVÁN

Megelőzött élet

Sietve kötöttem cipőfűzőmet,
hogy néhány másodpercet visszanyerjek
a rengetegből, amit az időben
fölényes biztonsággal vesztegettem,
sietni kell, mert akik nem rohannak,
a létezés javairól lekésnek,
hajnaltól futnak, szavakat hadarnak,
mögöttük fáradt, megelőzött élet,

öltözködésem mutatja a tempót,
riadó hajszol ilyen gyorsaságba,
vetkőzve kérdezhetném, mire volt jó
beleveszni mind nagyobb gyorsulásba,
kis praktikákkal segítem a dolgom,
hogy idejében érjek a végére,
tépőzár váltja a zsinórt, a gombot,
cipzárt varrtak nadrágom elejére,

és megtapad a farzseben, kabátom
nyitott szárnyát szorosan összetartja,
zárul és nyílik éles fogsorával,
s a tépőzár mint smirgli megborzongat,
rögtön belekap, amihez hozzáér,
le kell rúgni, mint kutyát a nadrágról,
úgy nézem, mint egy makrancos élőlényt,
mintha még azt is tudná, kire támad,

a gomblyuk mélyén a múlt kútja villan,
botomra dőlve szállok a jövőbe,
bár úgy érzem, hogy ülök a magasban,
madártávlat az emlékeim képe,
amit a régi falak mögül látok,
oda száguldok, ahol egészen más
fogad, a tenger helyett egy szűk árok,
megijedek, de nem érzek csalódást.

Már soha senki

Egyre távolabb látszik az időben
az első közös otthonunk emléke,
elemeit szerelmünk rakta össze,
ahogy vasháló forrad a cementbe,
így épült panasztalan szorgalommal

kő a kőre, szálanként a fészek,
s befogadta vakmerő párosunkat
ágyastól egy betlehemi albérlet.

Az almafa sárga lombját hullatta
magasából a földbe süppedt házra,
valamikor errefelé bujdosam,
s visszatértem a rám találó társsal,
mástól kértük a szekrényt és a széket,
saját ágyunk kivételével mindent,
könnyűek voltunk, annyira szegények,
fölszállhattunk volna az avarfüstben.

Nem is vettük észre a szegénységet,
mert magunkkal gazdagítottuk egymást,
emlékeink gomolyfelhők az égen,
zöld záporokban fürösztöttük orcánk,
évek múltak derűsen és borúsan,
magunk őrizve védtük meg az ágyat,
jó volt az Isten hozzánk sok bajunkban,
tehetségünk miatt is megbocsátott.

A véres napot gyakran emlegettem,
alig idéztem föl a gyanús békét,
a sortűz halál, a korszak is végzet
lehetett volna kallódásom végén,
mert apám után bátyám is itthagyt,
biztos korlátok nélkül tántorogtam
tizenöt éven át, s hogy itt vagyok,
köszönöm immár halott asszonyomnak.

Orvul támadta egy bizarr betegség,
pedig Zuglóban, kórházak közt laktunk,
gyógyítói tudatlan megfertőzték,
s negyven évig nyomta a halálos kór,
elvesztette hűgát és apját, anyját,
kiszolgáltatva az élet rendjének,
de viszonzásul elnyertük a kislányt,
az árvaságot jövőre cserélve.

Egymásnak voltunk otthona, lakások
jöttek szemben velünk az aszfaltúton,
a Shakespeare-kötet még a kicsi házból
őrzi a szégyent, lágy penészszagunkat,
de a falak nem tartják már a párat,
mit egy másik szobában lélegeztünk,
ki tudja, hogy ki járkal parkettáján,
szomszédaink hírét is elvesztettük.

Otthonunk haldoklását végignéztem,
 amikor vele egyedül maradtam,
 ágygal szemben ültem, összetett kézzel,
 részese egy ismeretlen kánnak,
 zárt szeme résén, mintha nézett volna,
 elhallgatása kiáltó csenddé lett,
 a gyász az ágyat végleg letakarta,
 ahova soha senki nem feküdhethet.

Sírból nőtt vadrózsa

Vén fejem napsütött
 zöldbe burkolózik,
 bánatom földerül,
 mint akinek jó itt,

édeni ábránd a
 földi halandónak
 fönti mennyországa
 szimulációja,

van földem a Farkas-
 réti temetőben,
 végül visszakaptam
 másfél négyzetmétert,

s nehogy utoljára
 föld nélkül maradjak,
 a párom magával
 nekem lefoglalta,

vadrózsafa nőtt a
 keresztfa tövében,
 nevét cirógatja
 selymes levelével,

nem ültette senki,
 talán még egy másik
 névtelen valakin
 díszlett, aki már nincs,

eleven kapcsolat
 fűz bennünket össze,
 távbeszélővonal
 vezet le a földre,

mit közvetít olyan
félénk suttogással?
maradjak tovább, vagy
siessek utána?

Gyengéd varázslat

Behúzom a függönyt, kizárom a sötétséget,
a százéves falon kívül rekednek a rémek,
tovább oldalognak, ha már ijeszteni sincs kit,
a villanyfény rögtön nekibátorít mindenkit,
itt a hőmérséklet élvezhető, kora nyári,
egymást melegítik félre zárt szövetruháim,
eszembe se jut, hogy rosszra képesek az ágyak,
nem az ágy az oka a ráeső haldoklásnak,

megnyílnak a könyvek, tapsolnak a szemüvegnek,
míg lapjaik hálás suttogással elpörögnek,
nagy olvasmányélményt kölcsönöznek viszonzásul,
a berendezésből varázserő vonz magához,
gyengéd varázslatban teszem mindennapi dolgom,
ami élhetetlen, elviselhetőre fordul,
szinte meg akarnak menteni a mély magánytól,
ahogy személyessé válnak miattam a tárgyak,

ez nem illúzió, csupán attól ideális,
amit végigéltem, s elfelejtem, hogy hiányzik,
egyedül ülök a vén ebédlőasztalunkhoz,
felfrissül a nyelvem külön minden új falattól,
petrezselyem ízét élvezem a rózsakrumplin,
így kellene enni azt, mit megbecsülni illik,
minden tennivalót most már egyedül csinállok,
bár képtelen vagyok kimászni a fürdőkádból,

hát a meleg vizet marékkal merem magamra,
itt a magyar tenger másfél literes palackban,
s balatoni látvány, csak a szemem legyen csukva,
leng az Aranykagyló öblén a fehér vitorla,
amilyen üdítő nyáralkonyi verset írni,
olyan megnyugtató bánatomban nagyot sírni,
szerelem simogat, mintha élő társam volna,
nő az önbizalmam, s hitem verssorról verssorra,

ekkora remény már nem férhet kurta jövőmbe,
vigaszával csalja előttem álló időmet,
mintha asszonyölben, nem is paplannal feküdnék,
bár én melegítem, érzem párom meleg testét,
bábbá változom, és várok a feltámadásig,

olyan rejtekhelyen, hol nem lehet megtalálni,
s mikor előjövök, senki sem tudja, ki voltam,
csak egy éjszakai lepke tapadt ablakukra.

Virág a máglyán

Valaki majd a száraz virághalmot
mint az őszi avart tűzbe hányja,
szenvtelenül, bár piromániája
a gyúlékony anyagtól lángra lobban,

volt lakásunkba költözése végett
dobja ki, mit emlékül fölhalmoztunk,
poros és tüskés, mind mélyebbre barnult
szirmaival úgylis már tűzre érett,

vendégségek és családi ünnepek
lángolnak, rózsák, szegfűk, gyöngyvirágok,
akár máglyára ítélt boszorkányok,
sikoltoznak, sírva nyüszítenek,

mintha égő emlékek jaja szólna,
mikor a száraz, bimbók, levelek
rostját a lángnyelv szólaltatja meg,
rugóznak, nyúlnak, hamuvá porlódnak,

lángba, parázsba nyílt másodvirágzás,
múltunk hamvába hulló édene,
mint délibáb lebeg a tűz felett,
és tükrözi az elmúlás imázsát,

gyúlékony minden, s mindent megemészt,
a lány ölet, a kemény koponyát,
hiába bírja a szív legtovább,
az aranyfog elcsöppen, mint a méz,

de ugyanaz marad a puszta lényeg,
ahogy Jeanne d'Arc a máglyán látható,
egy virágszál a tűz karmaiból
kirajzolódik, és sohasem ég el.

Vörös törpe

Dobozból süt rám a világűr,
otthon nézem dermesztő filmjét,
milliárd éves fények érnek
véget a szobám négyzetében,

ilyen otthonos környezetben
a mindenség is megszelídül,
akár a nyári virágoskert
vagy a csárda alföldi télben,

a műsor közepén egy szép hölgy
tartja tudós előadását
gráciás gravitációval,
ahogy a szava rám sugárzik,

falatozik a fekete lyuk,
mondja becéző hasonlattal,
mintha nem is csillagot enne,
akár a kaszás a szalonnát,

ahogy magamhoz viszonyítom,
s átérzem fagyát, forróságát,
beleborzongok, a nem találok
az istent a kietlenségben,

maga helyett szörnyetegével
kormányozza a mindenséget,
megőszül tőle a sötétség,
miként Jób és Ady mondta,

ekkora poklot ki teremtett?
s hozzá csak csöppnyi mennyországot,
akit megáldott értelemmel,
elátkozta az elmúlással,

nemcsak az életet, de roppant
anyaggal mozgó alkotását,
a világ világosságát is
hagyja a vak semmibe veszni,

az utolsó csillagot nézem,
a Vörös Törpe haldoklását,
pislákolását, alvadt vérét
hogy szívja az örök sötétség.

reménytelenség súlya nyom meg,
mintha magamat is temetném,
talán mert olyan sok halál ért,
világ végéig ér a gyászom.